

En lång stund fortsatte han att jämnar sig på detta vis men
tillslut slutligen sina tankar och sade till Aladdin, att det enda, som
tröstade honom, var, att han återfann sin älskade broders drag i hans
som ansikte.

Tänkt, det är ju underbart, utropade han. Jag tänkte ju
genast igen till på likheten!
Han berättade om sig om hvar Aladdin bodde, och honom ett
Ding tog han upp sin kista och gaf Aladdin ett hand-
fullt sandmynt för guldmyntet.

Gå genast till din mor, min kära broder, och säg till henne,
och säg henne, att jag ^{riktigt senare} tänker besöka henne för
att få se det ställe, där min kära broders framleppe sina rista de-
gar, och om hon tillåter, att jag äter ^{knätknäck} middag med er, så kunna
vi under tiden gräka blott om din framtid.

Han nickade vänligt åt brodern, som han så hastigt
hade skaffat sig, och aflägsnade sig nedåt gatan. Men Aladdin
sprang hägen öfver äfrentyret hem till sin mor och visade henne
glöggestrandade sina guldstycken.

He mamma, hvad jag har fått af min farbror, och se
de han.

Sin farbror ^{2^d} upprepade modern förvånad. Du har ju
knarkens någon farbror eller morbror i lifvet, det jag vet!

Joh² sade Aladdin. ^{naturligtvis måste han vara min farbror} Skärför skulle han annars säga, att
han var det, och gräta öfver, att för var död ^{ge mig pengar och} säga att han skulle
berömma bitt och ita ^{knätknäck} och tala om min framtid?
^{och när han får till till hela historien}

Ja, det måste väl vara så, tänkte modern ~~från~~

Ån någon annan förklaring på saken fanns ju icke. Och vi erömrade honom
sig att hennes man talat om att han haft en bror, som dött ung, men
denna hade väl på något sätt lefnat upp igen, så det var väl han. När
det äro förhöru sig, så var det ^{en smula} i alla fall en glädjande händelse att ha
fått tag i en sådan ^{förnigen} och närliggig släktunge, som tyckte sig ha tryck
om sina fattiga anförwandter. Och modern gick ^{tanke} ut ^{en} för ^{nitligen} att göra
köp för de pengar Aladdin lämnat henne. Hela dagen sysslade hon
med att feja det tyftiga rummet och städa i ordning kvällen, och
när aftonen kom väntade ^{hitta hon en Aladdin} med stor ^{på den ärade} otålighet ^{en} gästerna

Stoltligen ^{modern} ~~och~~ började nästan frakta, att han inte skulle
 hitta dit och bad colledin gå och se efter om han kom, då dörren
 i detamma öppnades och den nye farbrodern steg in. Han
 hade händerna fulla med frukter och drupvor, och en vinkedus
 under armen, bugade sig vördnadsfullt för sin så kallade
 svägerska, öfverlemnade sin böda åt henne och bad henne förlåta
 att han så här kom och gjorde henne omak.

Efter hjärtliga hälsningar och många talar öfver borden
 såg han sig ~~omkring~~ i rummet och sågade ~~hvar~~ ^{den afstämde} ~~frö~~
 deris uttöt och svilut då han var hemma.

Svägerskan visade ^{honom de} på en bän i soffan, ^{hvar på}
 kastade han sig på golvet, bystade det minnesrika ^{sticket}
 under armen och snyftningar och kunde inte på några villkor
 övertalas att rätta sig på denna hedersplats.

- och nej, sade han, denna plats är mig alltför
 helig för att jag skulle kunna göra det. Men mitt emot skall jag
 stå mig ner, så kan jag inbilla mig hur det skulle ha varit om ~~han~~
 och jag fått räkas ut rättvis och ^{all} ~~gläns~~ ^{och}
 gammal.

Madams mor trugade honom då inte längre utan ^{att}
 honom rätta sig ^{det} ~~hvar~~ ^{med ett öfver budet} från behagade. Och under det klockslaget med
 djup rörelse blickade ~~han~~ ^{han} till den kändgännes favorit plats
 talade han länge och vackert om hur ~~han~~ ^{han} ~~alltid~~ ^{alltid} ~~varit~~ ^{alltid} ~~han~~
 sedan de varit i skilda i fyrtio år, hvilken mödosam resa han
 gjort för att få se honom, hur glad han blifvit då han kint igen
 hans drag hos colledin och ~~han~~ ^{han} ~~hans~~ ^{han} ~~sorg~~ ^{han} ~~hade~~ ^{han} ~~varit~~
^{triffligt} ~~hade~~ ^{triffligt} honom som ett slag, just då han trodde sig snart få
 trycka honom i sina armar.

Stanken blev så gripen af detta kändofulla ^{ordomne} ~~att~~ ^{att} ~~han~~ ^{han} ~~och~~ ^{han} ~~och~~
 hon röddes till talar, men då tröstade hennes nyblifne svägerska med,
 att hvad ~~och~~ ^{och} ~~liten~~ ^{liten} ~~och~~ ^{och} ~~att~~ ^{att} ~~det~~ ^{det} ~~här~~ ^{här} ~~och~~ ^{och} ~~öfver~~ ^{öfver} ~~gick~~ ^{gick} ~~det~~ ^{det}
 snart att tala om colledin, så att hon ~~och~~ ^{och} ~~alltför~~ ^{alltför} ~~mycket~~ ^{mycket} ~~skulle~~
 hängifva sig åt sin sorg.

- Nå, min kära colledin, ^{bröder} ~~sade~~ ^{sade} han, ~~säg~~ ^{säg} mig nu ~~hur~~

da nysseläses dig med. Kan du något yrke?

Vad den frägen slag eladdin med ögonen och sig förlägen ut. Men modern tog i stället till ordet.

- Så ondt det än gör mig än tillstå det, + sade hon, så måste jag säga att eladdin är en odaga. Hans far har varit i djul sig ~~spår~~ för hans skull, och jag vet inte hvad det skall bli af honom. Ingenting när han göra eller lära, fastän han ser att jag arbetar hjert ut mig för att hindra oss från att dö af svält, eller en dera dagen stänger jag dören för honom, så får han sedan reda sig bäst han kan.

Inte skakade bekymrad på hufvudet.

- Hvad är det jag får höra om dig, min kära ~~hustru~~ - sade han. Det där låter inte gult. Men kanske du inte har högt för något af de yrken man föreslagit dig? Vår det ~~kan~~ något särskildt du skulle vilja bli? Säg mig bara om det är något som ligger dig i sinnet, så skall jag hjälpa dig om jag kan.

Men eladdin hängde fortfarande med hufvudet.

Han hade ingenting att ^{svara} säga, ty han hade verkligen aldrig tänkt på att bli något.

- Kanske du inte äro har lust att bli handtverkare, + fortfarande den fälske farbrodern, utan skulle tycka mera om att bli en ansedd köpman och stå i en butik och sälja präktiga sidor + ~~svärd~~ och guldtyger? Säg bara ifrån om du tycker något sådant skulle passa ^{lätt} för dig, så skall jag i morgon se till om jag kan sätta upp en dylik bod åt dig.

Så var det eladdin som stån upp. Att bli en fin och ansedd köpman, en riktig herremän, hade han ingenting emot, och inte kunde det heller vara så värt påkostade att stå bakom en disk och mäta upp dyrbara, vackra tyger. Det kunde kanske vara lika tryggt som att springa kring gatorna, och så skulle han förläsa mycket pengar, så skulle han kunna skaffa sig allt hvad han ville.

Han skyndade sig därför att förklara att det utvalde förslaget tillstulde honom. Han kunde redan en himlande kärlek för

att bli affärsman, ^{sedde han} och han tackade farbrodern för det hjärtligaste för att han ville hjälpa honom till det.

— Godt, ^{svarade} tokkarlen, ^{och} då kommer jag hit i morgon kvällen och hämtar dig, så ska vi gå ut i staden och göra våra förberedelser.

Och hela tiden medan de satte till bords talade ^{de} om annat än Othaddins framtid, som farbrodern smilade ut i lysande färger. Othaddin var så lycklig och rörd att han tog den nya svägerskans mantelfärd, ^{och} trodde knänt vad han sade och ~~sig~~ upptäckte det mer hos sig han var hennes affärsne make. Och Othaddin kände sig redan som en man, när han tänkte på den upphöjelse, som väntade honom.

Jaggen därpå i förmiddagen och tokkarlens som öfverenskommet var att tog Othaddin med sig ut i staden för att göra honom till köpman. Men först måste han se ut som en sådan, och därför gick de in i en bod, där man handlade med färdyggjorda kläder. Tokkarlen ville ut några af de vackraste dräkterna, och sedan ^{utse} för Othaddin ~~sig~~ ^{istället} hvilken af dem han gämf ~~välkomna~~ innehade.

— Jag vill att du skall göra mig biter, min kära broder, ^{och} min tokkarlen.

Och när Othaddin stod där i den nya präktiga dräkten kände han sig verkligen som en annan människa. Othadden ^{de} som handlade med dem lugnade sig djupt för honom och sade att han lyfte som solen och att han aldrig såg en sådan märkvärdig förvandling. Men farbrodern betala de utan att pruta det ringaste och tog Othaddin med sig för att han skulle gå ut omkring i de andra butikerna och göra bekantskap med köpmännen, som hördare skulle bli hans yrkesbröder.

^{Men det de vilande} ~~De~~ gick ~~från~~ från butiken till butiken hörde de öfren efter om det fanns någon som passade för Othaddin. Men ^{fortän} ^{loder} ~~stade~~ ^{stade} att på ^{var} ingen riktigt i farbroderns smak, och så ^{spiga} de ingen den dagen. Som den följande var helgdag kunde de heller ^{hysa} ~~inte~~ ^{inte} någon där utan måste uppskjutta ^{men den} affären en dag. ^{men} ~~den~~ ^{men} skulle de ~~erbjuda~~ ^{erbjuda} begagna till att ^{era} sig. Och när Othaddin nästan var fullkommen hade han ännu ^{inte} ~~inte~~ ^{inte} sig ^{af} sin födelse till att gåtorna kring hemmet, och farbrodern kom därför öfverens

med honom och att de tidigt på morgon skulle gå ut
och besöka det hus som var värdt att ses.

Med Aladdin ^(på knäna steg in) ~~kom~~ ^{han} ~~han~~ ^{han} kom han till sin mors igen grät
glädsel över sin gosse, som blifvit så vacker och fin, och nu tyfde
ingendera af dem det minsta på att trokarlen var hans riktiga farbror.

Nästa dag till denne behåller inte ord. Det hade icke
länge varit först förrän han kom för ^{sin} hemsta Aladdin, och de begge
närvarna gingo ut på sin promenad.

Först besögo ^{de} sultanens palats och de största moskéer
na. Sedan gingo de till det värdshus där trokarlen bodde och ^{intaga} ~~de~~
där en bärsk målade tillsammans med några köpmän, som de köpt
dagen förut, och därefter besögo ~~de~~ sig åter ut på vandring.

Men nu fördes den falske farbrodern sin nyfärd värfande
hvar som till utkanten af staden. Där lågo vackra lantgårdar, den
ena rikare utstyrd än den andra, och de aflägsnade sig allt längre
bort, ty trokarlen förklarade upphörigt Aladdin att det lanthus
de såga skymta framför dem voro ännu vackrare än de, hvilka de
hittills sett. Slutligen hade de kommit ^{ända} till på riktiga landet, och
traktten var ^{nu} nästan obebyggd. Men trokarlen talade så förtroende
inifrån med Aladdin om hans framtid, gaf honom råd och förme-
ningar och berättade sådana ^{roliga} ~~märkliga~~ historier, att ynglingen
knappast märkte hvar de gingo, förrän de kommit in i en stor
skog. Då sig han sig förändrad omkring.

— Fara farbror, sade han, + hvart gå vi? För du vi
hinnat hem innan det blir mörkt, om vi fortvälla längre?

— Var herr lugn, + succede trokarlen, + vi äro snart fram-
^{märkligt} me vid ett ställe som jag vill visa dig, och sedan hinner vi gott
att gå hem innan det blir kväll.

De ^{fortföra in vidare} ~~fortföra~~ ^{de} ~~de~~ ^{de} nägon framåt och farbrodern
berättade nya, ännu intressantare historier, så att Aladdin icke tänkte på
hur långt de gingo. Men efter ytterligare en Timmes marsch stannade
trokarlen ändligen af sig själv.

— Här är det, + sade han.

Och det var verkligen ett märkligt ställe de kommit till.

ladd igen.

Emellertid stod Aladdin bestört och förkränd i sinne
fängelse under jorden. Efter och åter ropade han på farbrodern
än han gerne skulle ge honom handen, om denne bara lät honom
komma upp. Han kunde icke tro att ~~denne~~ ^{farbrodern} som i alla fall visat sig
så vänlig och gyllig emot honom, plötsligt störtat honom i ofärd och
lämnat honom åt sin öde.

År hultade han i väggen, så att borden bledd, än
skrek han till rösten förgäfligt honom. Men intet svar.

Di vände han sig till sitt om och ville ^{gå} ned för trappan
igen för att åtminstone komma ^{in i de upplysta salarna och den}
närliggande fruktträdgården. Men vid trappans slut var också vägen slut.
Ingången till det tjusa kvadrat hade stängts på samma gång ^{med} gången
till klippkällan, och han var inlåst som i en svart källare.

År först insåg han att han var räddningslöst förlorad.
Ingen kunde honom. Ingen kunde reda hur han var, ^{den falska} ~~de~~ farbrodern öfver-
gifnit honom. Han hade ingenting annat att göra än att sätta sig ner
och vänta på döden.

I denna förfärliga belägenhet ^{förelåg den storske} Aladdin ^{under} tre
dygn. Oföväntat och trots allt hade han till sist blifvit så medel, att han tyckte
sig kunna till slut nåkas och stötte ut sina båda hopkrämpade händer
för att anbefalla sig i den högades beskydd.

Men ^{med naglarna} vid denna rörelse kom han ~~att~~ oförvilligt att gnida ^{ringen},
som trovkarlen sått på hans finger, och i samma stund uppenbarade
sig framför honom en väldig ande, som tycktes fylla halfva klippkällan
med sin nedkukade, fruktansvärda gestalt.

— Hvad vill du [?] sade denne med dof röst. — Jag och ringens
öfriga andar äro färdiga att lyda dig och ~~och~~ ära dem, som bära
ringen på sin finger.

Hade Aladdin icke redan haft erfarenhet af trokersi skulle
han trohigen förlorat sansen af fara, men nu bemärkade han sig
sitt snärt och intogs af en hopp om räddning.

— Hvern du än är, sade han med stadig röst, — så hjälp mig
ur denna källa och upp i fria luften igen.

Allt detta hade skett så hastigt, att Shaddins mor ännu
icke hunnit ~~komma~~^{vakna ut} från sin svimning. Men nu väckte Shaddin
henne genom att stänka vatten i hennes ansikte.

- Här moder, + sade han, + du måste ~~du~~ stiga upp, så att vi
få äta innan maten kallnar. Här ha vi fått ~~ett~~^{en hel mängd} ~~mat~~^{goda}
~~och~~^{ocher} ~~äta~~^{ocher} ~~äta~~^{äta} för att styrka oss med.

Den ~~goda~~^{tyg sig} ~~brunnen~~^{tyg sig} ~~gjorde~~^{tyg sig} ~~stora~~^{tyg sig} ~~ögon~~^{tyg sig}, ~~här~~^{tyg sig} ~~hon~~^{tyg sig} ~~fick~~^{tyg sig} ~~de~~^{tyg sig} ~~praktiga~~^{tyg sig} ~~faten~~^{tyg sig} ~~och~~^{tyg sig} ~~att~~^{tyg sig} ~~det~~^{tyg sig} ~~rara~~^{tyg sig} ~~de~~^{tyg sig} ~~innehöll~~^{tyg sig}. Aldrig hade hon
känt något som luktat så fräsche och aldrig set något så vackert.

- Och, + sade Shaddin, lyfte på locken och bjöd henne.
Men hon vigade knappast smaka en bit.

- Om det sultanen, som först talat om hur fattigt vi ha
det och förbarmat sig öfver oss, + frågade hon.

Shaddin bara log och skakade på hufvudet. ~~Om~~ Hon fick
ly åta först, så skulle hon nog sedan få reda på, hvarifrån berättig-
heterna hade kommit. Och de äta och trakterade sig, så det var en hast
åt det. ~~Helst~~^{helst} dagen ~~gjorde~~^{gjorde}, under det de sutto där och lyfte på fatlocken,
~~och~~^{och} ~~måltiden~~^{måltiden}, som endast skulle ha varit en frukost, blef både ~~och~~^{och}
och frukost ~~för~~^{för} ~~en~~^{en} ~~gång~~^{gång}. ~~Alla~~^{Alla} ~~alla~~^{alla} ~~de~~^{de} ~~måltiden~~^{måltiden} slutat, hade de ändå till-
räckigt med mat kvar för hela följande dag.

- Och, + sade moder, sedan hon dukat af, + berättade mig om
hvarifrån det kommit.

Då ~~Shaddin~~^{Shaddin} ~~fick~~^{fick} ~~hennes~~^{hennes} ~~ögon~~^{ögon}, ~~och~~^{och} ~~förblev~~^{förblev} ~~att~~^{att} ~~alltsammans~~^{alltsammans}
var andens verk, så att hon gälf framkallat honom genom att gnida
lampan. Men vid den upplysningen blef hon alldeles hvit af förskräckelse,
och det var väl att hon icke fått reda på saken förskräddet, innan hon
satt sig att äta, ty de hade hon icke kunnat ~~se~~^{förtära} ~~en~~^{det ringaste} ~~bit~~.

- Och, käraaste Shaddin, ~~shaffa~~^{shaffa} ~~hört~~^{hört} ~~det~~^{det} ~~otäcka~~^{otäcka} ~~traktat~~^{traktat}
så jag slipper se det mer, + bad hon, + jag skulle dö af förskräckelse,
om det hände mig, att jag kom åt den ~~en~~^{en} ~~gång~~^{gång} ~~till~~^{till}, och en sådan där
figur visade sig.

Och de skattade Shaddin. Nej, så dum skulle han min-
nen inte vare. Om visste han, hvad lampan ~~var~~^{var} ~~vär~~^{vär}, och
hvarför traktatlen så gärna velat åt den. Den kunde nog bli till

Morgonen därpå gick han emellertid in till sin mor
och bad att få tala med henne, berättade han han lyckats få se
prinsessan Redrubudur och hur hon intagit honom, så att han
icke kunde få henne ur sina tankar.

— Och nu, min kära moder, slutade han, måste jag
säga dig, att jag icke kan lepa utan henne, och ^{att} (du måste) genast
gå till sultanen och be honom att han ger mig henne till hustru.

Skadern brast först ut i en gapokritik, men förade sedan
på honom helt förskräckt.

— Hur du blifvit tappig, eftersom du kan pröta sådana
galenskap ^{utropade} ~~utbrast~~ honom.

Och när han förskrädd, att han icke var ^{takig} ~~det~~ alls jämt vill
hän sin begäran, började hon tala förstånd med honom. Som han då
icke ibog, att han var som till en simpel skiddare, och att sultanen
icke gifte bort sina döttrar annat än med söner af sultanen eller
mycket högförmåna män? Och hur skulle det gå om hon bara förökte
så företräde hos sultanen och kalle den dyrföreltan att framföra sitt
ärende? Hon skulle bli utskämd, skymfligt bestad på dörren. Det
var alltså. Förresten måste hon ju ha med sig en kunglig gåfva,
om hon alls skulle kunna begära att bli hörd. Och hur skulle han
teja den ifrån?

— Oja, hvad den ^{vissträmmande} ~~saken~~ sakem betriffar, så tror jag inte det
skall bli svårt, sade olladdin.

Han steg upp och gick in till sig, ^{strax därpå kom han} ~~och kom snart tillbaka~~
med en stor parolins vas, hvarest han lagt alla de skimrande ädelstens-
frukterna, som han plöskat i den underjordiska trädgården. Han
hade ^{han} genom sina besök i juvelerarbåtternas fört klart för sig deras
värde, och visste, att ~~Sultansens~~ alla skatter icke kunde uppnå en
ända af dem.

— Häs, sade han, hur du en gåfva att framlämna, som är
gäldtyngd är någon kung skulle komma på.

Och han förklarade för henne hur oförbyggt dyrbär denna skatt
var, så att ^{kunde hon då icke neka att} ~~han hade~~ hon skulle uppfylla hans bön af det stället, att han
icke hade någon värdig gåfva att medföra åt sultanen. ^{Därefter} ~~Han följde~~ ^{han} henne

Således gick det de följande dagarna, och Aladdin var för
triffad, ty icke kände han ~~sin~~ ^{hänse} till formaliteterna för att ~~man kunde~~ ^{han} få
tala med sultanen, och kunde icke begripa hvarför modern icke fick förel-
träda. Men denna var rätt nöjd. Hon skulle gärna så länge som ^{valde} helst göra
Aladdin till vägen och gå till konseljen, hvar hon slapp framföra sin
ärende, ty hon ~~darrade~~ ^{visade} sin tanken på sultanens vrede när han ^{skulle få} höra
hvar det gällde.

Samtidigt hade sultanen gjutit lagt märke till den gamla
kvinnan, som infann sig vid hvarandra konselj med sin postures
i händerna och bara ^{titade} på honom utan att säga ^{en ord} ^{ett} ^{ord} ^{ett}. En dag sedan
konseljen var slutad, ^{titade och med} frågade han storsiren om ^{skulle få} ^{se} ^{huru} ^{och}
ville, och så kunde helt vildstört svare, att hon nog hvar var ett sådant
där krångligt gammalt fruntimmer, som hade en klena öfver att man silt
något nöjd åt henne eller trampat hennes hvar på svansen, lit sultanen
icke öppna sig med det utan befodde, att hon skulle fås fram till
honom, ifall hon ^{än} kom ^{en} gång ^{mer}.

Den nästa konselj stod ^{den} ^{och} ^{den} ^{den} som vanligt, och sul-
tanen, som röste af hennes ihärdighet, gaf en rikt till storsiren.

— Här är hon igen, + såll han, + vil för att du inte skall gör-
ma bort henne, så är det bäst att hon får komma fram med det som

De tjänstgörande riktarna fråga så befattning är från
Aladdins moder till tronem, och hon kastade sig ned framför dess trappsteg,
som hon ofta alla de andra göra. Men när sultanen had henne resa
sig upp blev hon så rädd, att hon skalf i alla lemmar, och när hon
skulle försöka tala stannades hon af ångest.

— O min herre och herrskare, + fick hon ändtlygen fram, + ^{skulle}
ärende är så ^{djärft} ^{och} ^{underligt} ^{och} ^{djärft}, att jag inte vet, hur jag skall säga
fram till dig det. O, se mig! Se mig!

Och hon känd så att sultanen intogs af medlidande ^{och}
~~hvar~~ och befodde om de närvarande utom storsiren att lämna salen
för att hon ^{skulle} ^{konna} ^{tala}. Men hon var ändå inte nöjd. Under
Tärs hvar blev hon sultanen, att han icke skulle vedgas, om något
af hvar hon hade att säga skulle förfäga honom operande och stötande,
och först sedan han gifvit henne detta lifte höjdes hon sin redogörelse.

Jetta såd tycktes sultanen godt, och Aladdin med fick gå med det beskedet, att hon kunde komma igen om tre månader, där skunde hon få höra hvad man beslutat. Men trogen blef det inte nej, och prinsessans uttryck skulle försjändas under väntetiden.

Idå hon kom hem med detta svar blef Aladdin utom sig af glädje, och fastän ^{han} hade vänt att finna sig i det långa uppskjottet, föresatte han sig dock att vänta med tålmod.

Emellertid hade icke mer än två månader förflutit då modern en dag ^{när hon} var ute i staden och gjorde uppgöp, fick se att man öfverallt gjort festliga förberedelser som ~~hvar~~ är från en ^{lyftta} ståt. Blomstergirlander voro uphängda öfver dörrarne, mattor uthängda, och på gatorne brimlade det af hofherrar i paraduniform.

Styfiken frågade hon hvarför så denna ståt skulle utredas, ^{beträffande} och då ^{sig} man komme med förändrade blickar.

- Vet du icke det, + blef svaret. I afton gifter sig ju prinsessan Bedrullbudar med storuldisens son. Men her nu gifva till budet, och alla de förnämde hofherrarna ^{vänta på henne} ~~har nu förmodat sig för att~~ följa henne tillbaka till slottet.

Bestört ögnade sig den goda frun hem till Aladdin, som nyss återkommit från en resa och därför icke ^{kunde} ~~vete~~ af denna förberedelse.

- Sultanen har nyligt varit i läst, + ropade hon andfärdig ^{hur sig hon} i fört.

Och så talade hon om förhållandet hvad hon hade hört.

Aladdin ^{den} stod som träffad af bliotern, ty aldrig hade han hört sultanen om att bryta sitt ord och ^{att} åtminstone vänta de tre månaderna ut, ~~och~~ han kunde ju icke känna till hvilka intyger som ~~skulle~~ utspelas vid det hof.

Efter några ögonblick näcktes han dock till besinnung af om medel och snettynke.

- Kära moder, + sade han, i det han ritade upp sig, + jag spar på storuldisens son i sin fall inte blir så lycklig som han hoppas.

Därmed gick han in i sitt rum, tog fram den underbara lampen och gned den med rockärmen. ^(andegestalten)

Ögonblickligen stod den fruktens värda ~~fram~~ fram för honom. - Hvad vill du? ^(skåpnaden) ~~fråga~~ + jag och lampans öfriga andar äro färdiga, att som slafvar lyda dig och äro dem som hålla

lampan i sin hand.

— För jä, # svarade Aladdin, # tillhills har du endast förskuffat mig miti uppehåll, men nu vill jag, att du äfven skall tjäna mig på annat sätt. I afton gifter sig storvesirens son med prinsessan Bedualbudar, och jag önskar, att han kan ike skänka så mycken glädje af detta giftermål. Så fort bröllopsgästerna aflägsnat sig och ~~storvesirens son~~ ^{han} blifvit ensamma med prinsessan vill jag att du osynlig blåser på honom, så att han ike kommer en tum från ryggen.

— Jag lyder dig, min herre och herverkare, # sade anden, # Men du något vidare att befara?

— Inte för igomblicket, # svarade Aladdin.

Och så försvann anden.

Under tiden hade emellanstids festligheterna i palatset tagit sin början. Festsmbningen firades med pomp och ståt. Marknadsljudet hördes långt ut på gatorna och förtrodderna varade kalfve stråket.

Stiftigen aflägsnades sig ^{bländ} gästerna. Sultänen och sultaninnan sade godnatt åt sin dotter och meg och dessa blifvit ensamma.

Storvesirens son tog då prinsessans hand för att kyssa den, men i samma ögonblick kastades han tillbaka och stungades mot ryggen af en stark luftström utan att förstå hvar på den kom. Stigen stod han ~~stilla~~ ^{under en öfverhängande} och ville sedan gå tillbaka inåt rummet, men det var oöfverligt. Han förtvade med armar och ben, ~~men~~ ^{och} det gick inte. Den underliga luftströmmen tog emot.

— Hvad gör du, min gemål, # frågade prinsessan. # Hvarför blir du dig så där begynnervigtigt?

— O, oj, oj, jag kan inte annat, # svarade han.

Och så förtvade han sig igen med armar och ben, som om han sprang allt hvad han orkade. Men inte en tum kom han framåt. Prinsessan räckte honom handen och försökte draga fram honom, ty hon trodde att han lekte med henne. Först tänkte hon också, att han förtvade emot sig med hvad han orkade utan framgång. Men sedan såg hon på hans förvände ansikte, att det var allvar, och då blef hon rädd, så att hon började skrika på hjälp. Men ingen kom, ty alla voro långt därifrån.

och hade lagt sig att sofra.

— Spring ut ^{om är riktigt stark} efter någon ^{ingen} + had sturesirens son, ^{hela natten} bred gästen i halsen, ty han visste sig ^{ingen} rädd.

Och prinsessan ville springa ut, men i doiren motades också hon af en stark luftström, som tyckte henne ^{hela natten} blekaka ^{för henne längs väggarna} är i rummet. Och det fick hon nu ^{hela natten} sitta och se på ^{hela natten} hennes gemål dansade ^{hela natten} kring väggarna, ty det vidornad kunde han komma så mycket han ville.

Rundt, rundt gick det, och kraf på hvarf, så man kunde bli yr i kufvudet. När hon inte grät, så skrejade hon.

Men den starkas brudgummen ^{sk} han skrejade inte ^{sk} han.

Han hade sparkade och fyllade, så när som på de stunder han gjorde stop som en lyfte på golvet, ty han var så tröt, som om man fiskat honom med kappas ~~han~~ öfver hela kroppen.

Stutbyen dogades det då. Och ett par timmar senare knackade någon på dören. Som på ett tecken uppkände ~~de~~ i det samma den starka luftströmmen sin verke. Sturesirens son hände sig för, och han begynde sin förtet ^{hela natten} att gå ut springa in i sin trätterna. Och prinsessan Bedalbadan gick och öppnade dören, och fick då se sin far miltman, som kom för att fråga efter hennes befinnande.

Han blef förvånad öfver att se henne redan uppstången och ^{att märka} bledd, men ännu mere förvånad ^{att märka} blef han öfver hennes bedrifnade min. I början frågade han henne förgäfligt efter orsaken, men stutbyen ^{hän var ledad} berättade hon då, att det ~~var~~ för hennes man var så begynnely. Han hade dansat hela natten kring väggarna, ^{sedde hon} och hon visste inte riktigt om han gjorde det med flit eller inte.

Och den historien kunde de sultonen inte annat än skratta åt. Men hade väl sofrat illa och haft en elak dröm. Det var antommans. Och så gick han in till sin hustru för att höra hvad han sade.

— Min kära son, ^{hän} böjde han, ^{hän} har du också haft en dålig natt liksom min dotter, prinsessan?

Sturesirens son, ^{hän} berättade sig likväl öfver mycket bedrad öfver släktstämman med sultonen för att vilja ^{hän} tysta, att den väkta honom några öcher.

— Min käre och herrskare, vägar jag anhölla om en förklaring

på denna fråga svarade han.

Men då skötade sultanen igen. Denna okunnighet öfver-
tygade honom fullständigt om att dotterns bekymmer endast vara
dumma griller.

- Godt, godt, jag vill inte veta mer, ⁺ sade han. ⁺ Du är
förståndigare än hon.

Och så fortsattes bröllopsdådet. Glädjen stod
högt utåtk och festligheterna voro ännu mera lysande än dagen förut.
Men på kvällen, då bruden och brudgummen blefvo ensamma, gick det
inte bättre än frögående nätter. Så snart stormens ^{syn} friska begosa prin-
cessans hand blef han slungad i väggen, och där fick han dessa ögon,
så länge han kunde röra en arm och ett ben. Och prinsessan såg nudd
på golvet och grät. Den natten kunde hon inte skunta en teg, ty allt-
sammans föreföll hennes så hemskt obegripligt. Och ända riddare druck
hon nog ha lifvit om hon kunnat se den stora, förskräckliga anden,
som stod och pustade på hennes gemål.

Efter denna andra natts färor var det emellertid
dett med brudgummens mod. Han trodde säkert att han skulle dö
^{för tredje gången} om han ^{när morgnen kom och han befändes i samma öfverlöshet som det händerde} ^{på stället} ^{och han} ^{smut}
någonsin vågade vänta sig för ett dylikt öfvald, och ^{han} ^{håll} ^{sin}
fader stormesiren och blottad hur allt sammans förhöll sig. Han kunde
själf längre stå ut med ett äktenskap, som med förra sådana oligen-
heter och had sin far att ^{stax} ^{gå} till sultanen och anklaga om att
det ~~blef~~ upplöstes.

Stormesiren blef högeligen bedröfva och förskräckt. Men
när det gånge sonens lif kunde han ju inte neka att göra hvad det
blef ^{hans} ^{önskan} om. Likledes begyf han sig så fort som möjligt till sultanen och
klabbe på honom med en viss förligenhet. Sultanen å sin sida såg
emellertid ble generalad ut, ty han hade nyss af sin dotter hört samma
historie, som morgnen förut och ^{höj} ^{att} ^{fundere} på om den ^{icke} ^{kunde}
ha någon sanning i sig.

När stormesiren kom fram med sin berättelse lyssnade
han därför mycket öfver, och det dröjde inte länge förrän de båda fäderna
hade kommit öfverens om, att de båda nygifte börde skiljas. Tydligt
voro högre makter med i spelet, och det skulle inte vara rätt att sitta sig

deres bröst och armläder.

Jämsamma tillade ifren Aladdins moder ut på gäddan, ^{och trampet där nere} ty buket ~~af~~ ^{deras} hade stört henne i hennes göromiel.

Hon drog ihop händerna och näste sitta ryggar af för-
våning, men Aladdin gick in och kallade henne åter till sig på
stegen för att gå till rattaren och öfvertinna guldarnorna och
de åter slafvarna, som bröllopsgåfva åt prinsessan Bedrullbadar.

Hon efterkom också snart hans begäran, att sedan
slafvarnas bysande till vandret ut genom porten stöt hon sig till
det och gick efter det rista paret. Men på gatorna blif det snart
folkströmning ^{omkring dem}, ty alla ögon bländades af den ståtliga skaran, och
man trodde, att det var någon främmande kung, som med sitt
följe tillade in i staden. I de kammit till det kungliga gäddstet,
^{finje} ~~kommer~~ ^{briddom och komma} också vakterna utskyndande ^{firan} ~~af~~ ^{under stora}
vördnadsbetygelses ^{fioga} ~~fioga~~ hvilket höf, som skickat ut så förnämna
sändebud, ty de ^{förmodade} ~~trodde~~ att slafvarna minst vara ministrar.

Men anden hade gifvit den första hvita slafven
sine förhållningsord och denne svarade sågande:

- Vi äro endast slafvar och vår herre skall informera
sig när tiden är kommen.

Aladdins moder trädde ^{för öfvertagna} ~~af~~ fram och förklarade saken.
Hon gick gå först in i tronsalen och ~~de~~ slafvarna ställde upp sig i
en halfcirkel omkring henne. På en stund fölla de så att på en gång
ned på golvet och berörde det med sina ryggar, hvarest de fört
måtte slafvarna nedsatte guldarnorna framför den kända sultanen.

- Öfvermåttaste herre och sultan, ^{och} sade Aladdins moder,
+ min son skickar mig till dig med denna stänk, ehuru väl han
vet, att den är ut för ringa för att vara värdig prinsessan Bedrull-
badar. Men han hoppas dock, att du i riddar vilje emottaga den för
hennes räkning.

Sultanen var dock så öfvermåttad af ~~af~~ ^{af} den
öfvertinnade gåfvens storärdade präkt och ~~af~~ ^{af} den läthet och
skyddsambet, ^{hans rimliga begär utspäddes} ~~hans~~ ^{är} han icke snart fann ord
för att besvara den gamla kvinnans hitning utan i stället vände

sig till storsirenen för att inhämta hans mening.

— Hvad säger du om det här? + frågade han. + måste det icke vara en märklig man, som kan skicka en sådan gåfva? Ansår du honom ännu ovärdig än till prinsessan Bedråljuders genål?

Han påkostade det än var för storsirenen är se en annan vinna den lycka, som kunde varit hans was, så måste den blivit medge, att Aladdis bröllopsgåfve kunde betraktas som tillräcklig, och sultanen lät ^{den gamle kvinnan} Aladdis ~~vara~~ komma närmare.

— Min gode fru, + sade han, + gå och sig din som är jag väntar honom med öppna armar.

Sultanen hade sigit sig vidant intyck af de omätliga skatter, som regnet ned öfver honom, att han nekbygen icke kunde tänka sig någon fullkomligare mig än den måste vara, som var i stånd att släpa på det visat. Och han uppläste stax konseljen för att gå in och visa prinsessans Bedråljuders hvad hennes nya genål hade skickat henne.

Och för Aladdis moder ilade hem så fort hon förmedlade och meddelade sin som den glada underriktelsen, som försatte honom i hänrykning. Så fort hon tuckat sin mor för hennes hjälp gick han åter in till sig, ty från lampan och kallade på andra, ty han ville göra sina förberedelser för att värdigt uppträda inför sultanen.

— Bada mig, klid mig, skaffa mig rikkest och en person, de mit, gif mig beturen guldmünt i tre pluggning pengar, lämna min moder en präktig höftros dräkt och sex skrifinner, och lät det sammans gå fort, + sade han till andra, de denne infann sig.

Genast kände han sig upplyft af osynliga händer och införas i ett badhus byggt af den hvitaste marmor. Osynliga tjänster under klädd af honom och begjunde honom i det väluktande badet, och då han kom upp fann han i stället för sina gamla kläder en dräkt, som i präktfullhet öfvertreffade vad han kunnat drömma om. ^{Skrymselbonaden} Sultanen och behjufvades bestrände af underlösa brofäster och den tunga halshedjon af guld glänste än rött och än grön af rubiner och smaragder.

Sedan blef han åter färd till sin hem, och där kom hans mor
emot honom så fin och glad som om han ~~hätte~~ ^{hätte} varit en älskling, och hon
och sex vackra slafvinnor följde efter honom ~~honom~~ ^{som uppmärksamning}.

Men ute på gårdens väntade ställen, som bestod af tjugo
~~stättiga~~ ^{stättiga} hvita slafver, ännu prättigare blida och smyckade än de, som skickats
~~Att~~ ^{Att} ~~komman~~ ^{komman} ~~vara~~ ^{vara} ~~de~~ ^{de} ~~på~~ ^{på} ~~ställen~~ ^{ställen}, hvar kister.
till sultanen. ~~De~~ ^{De} ~~Är~~ ^{Är} ~~innan~~ ^{innan} ~~af~~ ^{af} ~~den~~ ^{den} ~~höje~~ ^{höje} ~~en~~ ^{en} ~~tung~~ ^{tung} ~~guldbring~~ ^{guldbring} ~~i~~ ⁱ ~~hans~~ ^{hans} ~~händer~~ ^{händer}.

Ännu som mest fögnade sultanens ögon var dock den nyöfna
~~hvita~~ ^{hvita} ~~kingsten~~ ^{kingsten}, som ~~stämpade~~ ^{stämpade} och krämde sig i öfret för följt.
Hans ögon sprutade eld, hans hals böjde sig ~~och~~ ^{och} ~~skakade~~ ^{skakade} ~~sig~~ ^{sig} ~~och~~ ^{och} ~~sadela~~ ^{sadela}
och remtyget varo besatta med gullsviratorer och juveler af oförligt
värde.

Med ett rascht spring sår sig sultanen upp på konorn och
red i öfret för följt ~~och~~ ^{och} ~~fram~~ ^{fram} ~~med~~ ^{med} ~~sultanens~~ ^{sultanens} ~~spets~~ ^{spets}.
han kunde icke skrida fram annat än steg för steg, ty gatorna varo packade
med folk. Ryktet om det fjäre följt med slafverna och guldsvinnorna hade
spridd sig bring hela staden, och man hade öfver hört att sultanen ämnade
skänka prinsessan Bedrubbadar, åt den obetydliga köpmannen Aladdin.
Det rådde därför en stor uppståndelse öfver allt. Ännu och en stund
med egna ögon så den unge mannen, som ~~hadelste~~ ^{hadelste} ~~en~~ ^{en} ~~si~~ ^{si} ~~hög~~ ^{hög} ~~upphöjdes~~ ^{upphöjdes}
Men när så mans verselhof kom, då han red fram för sin hvita kingst
var det inga som fann honom överdig, så skönt ställd hans ansikte
och så ädelt och kongligt var hans skick.

Från alla människor ropades det hörs för honom, och han
svor låt han slafverna kosta guldmynt till höger och vänster. Så
blef det en jubel utan all ända, och han kom fram till stallet hälsad
och välsignad, som om han varit världens största kejsare.

Men när han ^{trille} ~~kom~~ ^{kom} ~~in~~ ⁱⁿ ~~tronsalen~~ ^{tronsalen} ~~reste~~ ^{reste} ~~sig~~ ^{sig} ~~sultanen~~ ^{sultanen} ~~för~~ ^{för}
att taga emot honom, och de rättsregnes herreskare blefde mindre
betagen i den ståtliga ungdomen än hans folk.

Ännu omfamnades honom, lyöd honom sitt beströmt sig
på tronen, och pukor och trumpetor stån de upp diamonds fanfärer. Stäff
högare musiken så ljuda och hela höret hörs sig in i den kongliga met-
sala för att intaga en präktig festmåltid. Men sultanen och sultanen äte
ersamma med det öfverste bordet, och sultanen blef om lika förtjust

fyllt med skatter, ^{rikare} ~~stätt~~ än någon kungas. Ett präktigt stall med
 ädla hästar, staldmästar och stallmästare får heller inte saknas. Och
 än de röjer för kirk, matvaror, helgäring och slafvinnor åt prinsessan
 färd af sig gälfst. Och känner du mina önskingar. Gå, och
 kom igen när sätting är färdigt.

Solen hade nästan gått ner, när Aladdin utdelade ^{den} sine
 befalningar åt anden, men denne nickte honom redan i daggen
 genom att stå vid hans sida och flåsa honom i ansiktet.

- Sky upp, heere, ⁺ vill han ⁺ och kom och se, om du är nöjd
 med ditt palats, ty ^{nu} det är färdigt nu.

~~Chut~~ ^{Och} Aladdin hade icke väl gungat som-
 men ut öfren och rest på sig, förän han kände sig förflyttad genom
 luften och nedställd på ställen utanför sultarens slott. Men den
 var icke länge och som förut. Där låg framför honom ett quistrande
 och skimmerat palats af hvit, ädvy marmor pryddt med pelare och
 kapeller, och anden född honom det och visade honom ^{sitt verk}.

Chut var efter ^{Aladins} ord och darslöper. Stängderna
 med sina blommande träd och gulande springbrunnar ^{var som om följande}
 ordnat dem. In stora salen i öfsta våningen lyfte med en präktig
 skändelse, än man trodde sig solar skendsten. Skattekammaren var
 fylld till taket med idel guldöfver. Där köket komna redan dofter
 af baken råttor, och rikt kladda slafvar och slafvinnor sprango om
 hvarandra upptagna af ~~och~~ tusen bestyr.

- Jag tackar dig, ⁺ sade Aladdin till anden, som ~~och~~
^{hela tiden} följt honom ^{och} du ber i full förväntan upp-
 lyftat mina önskingar. Och följes det bara en sak, och det är en
 matta af finaste purpursammet, som skall utläggas ~~fram~~
 till de båda slottet, sultarens och min, så att prinsessan icke smut-
 sar sina fötter, då hon ~~går~~ går hit.

- Det skall strax vara gjort, ⁺ svarade anden af förn.
 Och ögonbarket därpå såg Aladdin till om förändring en
 präktig, röd sammetsmatta ligger utlagd mellan de båda portarna
 utan att han visste hur det gått till.

Han återvände om höjst heligen till sitt hem och tröskte

sin moder att kläda sig i sin högtidsdräkt för att gå och hämta prinsessan.

Så småningom började man emellertid vakna i det kungliga slottet, och det första ^{hos mig för} sultnen gjorde var att ställa sig och titta i fönstret för att se, om Aladdin var ute och måtte utgå för att bygga sitt palats. Men då han fick se på den härliga byggnaden rita framför sig trodde han inte sina ögon utan ropade på storsiren.

— Ser du något märkvärdigt? » frågade han.

Ja, storsiren såg palatset han med, och den röda mattan ^(och så).

— In store skak, » sade han, » det måste vara ett trolldomsverk!

Och han drog sig för b bröstet och bestämde sig. Men då blev sultnen sprängd, så sade rent ut att han trodde storsiren var ofödsjukt på Aladdin, för att denne skulle bli kunglig mäg i stället för hans son.

— Trolldom eller trolldom, » ^{brunnade sultnen} » jag vill inte höra talar om någon trolldom! Låt som inte vinn mig, som visat ^{sig} vara en sådan mäktig ^{man} ^{egen sinne} omäthliga rikedomar, skulle kunna bygga ett hus på en natt! Ser man här pengar, så går allting, det vet man väl.

Och storsiren kom riktigt i sned för sitt tal om trolldom.

Men ^{under det} ~~och~~ de tvötade helle Aladdins moder kom ut till palatset följt af sina slafvinnor, och nu blev hon mörken på ett helt ögonblick när hon ^{de första gångerna} såg maten där. Hon insådes till prinsessan, fick närvara ^{andra} för hon gjorde trallet så fick ätte två bröds med henne och sultnen. Och under hela tiden spelade musikkörer, uppseendningar fingo förhållande för att uppläsa sin hyllning inför de stora kungligheterna, och den ena festligheterna upläste den andra. Men ^{och} kvällen, när prinsessan ^{bedrägligt} ~~skulle~~ begyfra sig till Aladdins palats blev höjdpunkten för högtidligheterna.

Sådan ^{hon} prinsessan på trappan omfamnat sin fader och Tajit upsked af honom drog hon ut på den röda mattan tillsammans med Aladdins moder. Alla de förenade musikkörerna gingo före dem och spelade. Hundre slafvinnor, två hundra skabalter och lika många smyckes eskorterade dem. Men på ömse sidor om dem gingo ^{fyra} ^{hundra} unga, förnäma piger, alla bärande flammande facklor, ^(mista) som

gjorde nästan till dag. Men lysare och lysare blef det dock ja
mera de närmande sig Aladdin's palats, ty det var illumineradt
från i alla fönster med värljus och lampor.

Aladdin gick stad i porten och förde in prinsessan Be-
drabbadar och sin gamla mor. Och när prinsessan kom in i den stora
petersalen, där den festliga Surpein var dukad under blommande mandeltred,
bjöd han henne sitta ned på de mjuka ^{tyg} ~~tyg~~, parfumblödda ejledynner,
kyllor hennes hand och kysade henne ^{välskommen} (välkommen som herrskarinna i hans
palats).

- Dyreste prinsessa, sade han, jag hoppas, du vill förlåta
mig överdige, som stäpstat efter ett så högt mål, som äro gjer mitt
ringa hus till ditt hem.

Men prinsessan, som vil första rubbiken af Aladdins hals
föto honom kär, kastade upp stöjan och svarade:

- Min gemäl, jag lyder endast min faders bud, och jag
lyder honom gärna.

Ja blef Aladdin hjärtglad, satte sig vid bordet
mellan sin gemäl och sin mor och gaf tecken till att festen skulle
beggia. Medan de äro tanade den lyftigaste sång och musik betom
de höga blusvärtarna, och de stövarste, ~~offika~~ danserster försade
dem med sin tråkiga dans.

Prinsessan hade aldrig hört en jordiska varelses kunde
dansa eller gungas så, och i hjälper verket var det heller inga ridarna, som
fögnade dens ^{sin ögon} ögon (utan idel fjör, som på andens befalning stöpt ned
för att göra festen ännu mera glänsande och spigittly).

Så sått dansade enlygt landets sed äfven bruden och
brudgummen en dens tillsammans, och de utvecklade sig mycket behag
än alla de närmande tyckte de varo det vackreste brudpar de någonsin
seto. Och så var det bröllopet till ända.

Men dagen därpå var det sultanens tur att på se Alad-
dins palats. Han ^{bergs sig till} ~~blef~~ ^{myggen} ~~blef~~ ^{för att} ~~blef~~
bryta mot det perrande, och alla sine minister och vesirer hade
han i sällskap. Ja närmare han kom palatset ja mere förvånade
blef han öfver dess präkt och glans. Men när han kom in och Aladdin

rosade honom omkring i speglat, steg hans förändran ifrån alla gränser,
Mest häryggt blef han dock ifrån den stora kapelsalen med de
juvelinlagde gallerfönstren. Men då han såg på det ^{frögade} ~~lyfte~~ var ofull-
bordadt, föreföll det honom så betydligt, än han måste fråga om orsaken.

- Ah, min herre och mittan, + svarade Aladdin, + det är på
min befäring, som handtrickarna ike avslutat denna fönsters
utomskrivning. Jag tänkte nämligen utbedja mig som ett bevis på
din gunst och nåd, att du vilde låta utföra det och sålunda lägga nit
händer vid detta verk.

- Jeså, är det på det viset, + sade mittanen, som kände
sig mickrad ifrån att få vara med om att skapa ^{ett sådant} ~~ett sådant~~ konstverk, + så
skall det snart vara klart.

Oh han skickade strax ut befäring om att stadens drick-
gaste guldsmeder skulle komma och fullborda fönstret.

De kommo också, ^{men sedan} ~~de~~ arbetade i tre veckor, men då
voro alla deras juveler slut. Saltanen, hos hvilken de köpt sin råa
öppnade de ^{egen} skatahammare för dem, men efter ytterligare tre veckor
var den också tömd, och ändå var fönstret ike mer än halffärdigt.

Da kom Aladdin en ^{juvelerna, sig sådant arbete,} ~~en~~ ^{under} föregående ofår
de ike gjort ^{det} ~~ett~~ riktigt arbete riktigt, tvung han dem att åter teja bort
hvarandra sten och stötlämne till ~~skattan~~ ^{denne} skattan och berättade
hur Aladdin behandlat dem, hvar på de rätbögnas beheroskall
genast steg till höst och red till sin mig för att höra hur saken för-
höll sig. Men hans berättelse blef stor, då ~~han~~ ^{Aladdin} ~~tröffades~~ ~~Aladdin~~
^{ikke mer alltså och så hans följare utan endast förde honom in}
i kapelsalen, ~~stämde~~ ^{stämde} framför det fönster, på hvilket guldsmederna
arbetat i så många veckor utan att ha fullt det färdigt. Fönstret
var nämligen om till punktet och pricka lika med de andra, och förvand-
lingen hade skett på mindre än en halftimmans tid.

Aladdin hade ^{retoriskt} under denne halftimma kallat på andan
och låtit honom fullborda det. Oh hans mening med allstrammans var
endast att låta mittanen få ett riktigt begrepp om hur ofantliga hans
tullningar voro och hur väl han var begåvad.

Itan byskades ifrån. Saltanen stod mittas af förändran

och efter den stunden betraktade han sin väg med större vördnad än han lyfte för någon annan människa. Han gaf honom alla möjliga förtröende ^{uppdrag} ~~posten~~ och gjorde honom till och med till öfverbefälhafnare för sin armé. Och Aladdin utmärkte sig på hvilken post man än stände honom. Han hjälpte till ^{med} att styra landet, och han drog ut i krig och kom ärekrönt tillbaka, ~~och~~ genom sin tappret, sin älsk-värdhet och sin frivillighet mot alla gjorde han sig ~~ett~~ så stort äre, att han hade flera vänner än vulturen gjelf, och sådana lyfte han ^{i flera} ~~under många~~ år en lycklytt och angenämt lif.

Men den afrikanske trubaduren hade under hela denna tid suttit hemme i affrika och grämt sig öfver den förlorade lampan och öfvet tröste sig ~~med~~ gadt han kunde med sine vanliga kollerier.

Han trodde först, att Aladdin för länge sedan var död i den underjordiska bergskalten, men en dag, då han såg och nyssade med sin punktserkoadrat, föll det honom ⁱⁿ att ~~gå~~ ^{gå} ~~in~~ ⁱⁿ ~~se~~ ^{se} efter, hur det gån honom. ^{Sedan} Efter att han stillet hans värdhet och jämnat sig den i kvadraten gjorde han sina bokus pokus och upptäckte då till sin outträngiga förvåning, att ^{Aladdin} ~~han~~ ^{han} ~~allt~~ ^{allt} ~~icke~~ ^{icke} var död utan lyfte i största världliga och kungliga ^{lyfte} ~~si~~ ^{si} ~~site~~ ^{site} palats tillkommande med prinsessan Bedrubadar, och att det var lampan som förskuffet honom all denna lycka.

~~Al~~ ^(något) ~~Al~~ ^{Al} ~~var~~ ^{var} ~~trubaduren~~ ^{trubaduren} ~~kom~~ ^{kom} ~~ut~~ ^{ut} ~~från~~ ^{från} ~~sin~~ ^{sin} ~~förvåning~~ ^{förvåning} ~~och~~ ^{och} ~~skådade~~ ^{skådade} ~~honom~~ ^{honom} ~~att~~ ^{att} ~~hufvudet~~ ^{hufvudet} ~~af~~ ^{af} ~~reseri.~~ ^{reseri.}

Den eländiga skeddens sonen hade således upptäckt lampan underbara kraft och något na pratsterna af de genomvakade nätter, som trubaduren väntade för en skuffe sig kändedom om henne. Men för vilke han dö, ^(länge) ~~än~~ ^{än} ~~stämna~~ ^{stämna} ~~honom~~ ^{honom} i skvall besittering af den underbara kunden.

Ogenblikligen vidtog han sine förberedelser för att resa, och följande morgon kastade han sig upp på sin berberhäst och omnade sig hvarken rast eller so förrän han var i den kinesiska staden där Aladdin bodde. Då tog han in på ett värdshus, hvilade sig ett ögon, och gick sedan ut och skaffade sig underrättelser om Aladdin.

Det var heller icke svårt att få sådana, ty öfverallt talade man om prins Aladdin och hvad han gjorde och sade. För

Höfjället var han emellertid borta på jätt. Det var tre dagar sedan han varit, och det skulle dröja ytterligare fem dagar innan han kom igen.

Jonas underrettelser gjorde trokharlen högst förtjust, ty han hoppades, att sladdin icke togit lampan med sig på jätten. För att försäkra sig därom, gick han likväl genast ^{ut} till värdshuset och tog fram punkterkrukan i uplyst och uttömda saken.

Och öfver det uplyst. Trokharlen sade honom, att lampan fanns kvar i julstaket. Och trokharlen gungade kinderna af glädje.

— Om din hufvud utbrast ~~att det var~~ ^{han, som} ~~hvar~~ ~~och~~ ~~händer~~, som om han haft sladdin framför sig. — « Du har jag dig! Vänta bara öfver, så skall du nog bli nedstörtad i din ringhet igen! »

Och han ~~stod~~ ^{gjöt} vid denna tanke, att han gaf till en krusande skata för sig själv.

Efter att ha gjort upp en plan om hur han skulle få lampan i rita värld gick han åter ut i staden och begaf sig till en lamp-handlare, hos hvilken han beställde tolf kopparlampor, som skulle skivas riktigt blanka och sedan skickas hem till hans bostad i värdshuset. De komma också samma ^{kvällen} på morgonen åter på blivde trokharlen ut sig till bringvandrande hufvud, lade lamporna i en korg och ~~utbrast~~ ^{begaf sig bort} till sladdins julstak.

På ~~den~~ ^{torget} ~~framför~~ ^{därutänför} stället ställde han sig ~~och~~ ^{en} ~~en~~ ^{ropa}.

— « Men vilka byter ut gamla lampor mot nya? » « Men vilka byter ut gamla lampor mot nya? »

Barnen, som lätts ^{i närheten} ~~vid~~ ~~stället~~ ~~omkring~~ ~~han~~ ~~om~~, strötade ut förde var af honom.

— « Men måtte vara öfver Takoy, den dig, » « Ströta de, » som skulle ^{lampor} ~~vara~~ ~~gamla~~ ~~sees~~ ~~en~~ ~~nya~~.

Och äldre personer värmade sig ifrån ledet, ställde sig ^{och} ~~och~~ ~~gjorde~~ ~~sig~~ ~~bestiga~~ ~~öfver~~ ~~honom~~, och det blif ^{det} ~~en~~ ~~stor~~ ~~folk~~ ~~skockning~~. Men trokharlen såg sig icke behömma utan gick på och ropade om framt så mycket han förmådde, ^{och tyg det skades omvändet, till en vidant larm} ~~Till~~ ~~det~~ ~~blif~~ ~~det~~ ~~en~~ ~~sedan~~ ~~en~~ ~~sees~~ ~~en~~ ~~från~~ ~~senar~~ ~~Bedrallbudar~~, som ^{frändseans} ~~besann~~ ~~sig~~ ~~i~~ ~~kapelsalen~~ ~~med~~ ~~de~~ ~~tyngsamma~~ ~~fränderna~~, blif myfiken på hvad det kunde vara fråga om, och

strikke ut en af sine slæpinner for at bise efter.

Faderen kom strax tilbage skællende så hjertligt, at alle inne i salen næste skælle med, fasten de ikke misste hvad han skældte ut.

— Ah, min herskerinne, + sode den tre prinsesser, + det er en sådan den Karl Kæmte. Han har krogen fall med de vakkreste nye lamper, men han vil ikke selge dem, uten bare bytte ut dem mot gamle.

— Er det möjligt, + sode prinsessen om alle ~~de gamle lamper~~ hennes tæmge

Det der tyktes os var yderst mærkværdigt, ~~at prinsessen~~ sode at det skulde være muligt ^{at prinsessen} ~~at det skulde~~ at prøfse om det ^{kunde} ~~var~~ ^{kom} sandt. Bare at helle heft en gammel lampe. Men nogen sådan fanns vel ikke i huset?

— Jo, min herskerinne, + svarede en af slæpinnerne, + det står en gammel ~~lampe~~ ^{fat} en på ^{krønischen} frøsterg ~~under~~ under Taket. Jag demmer den nyss och undrade, hvæfde den skulde stå der och skiepa. Det kan vel inte vara någon skada, om man gör et försök med att se om den vilde den.

Ohj, det tyckte prinsessen inte heller, och slæpinneren tog ned kassen, som ikke var någon annan än den, hvilken förgylt oblieddin till så hans storhet. Annars behöfde han alltid bära den på ryg, men när han gick ut på jätt var han rädd att skada den och ställde den så utöf i den underjordiska blåa salen under Taket, där han ikke kunde tänka sig att det skulle falla någon in att titta. Men prinsessen hade aldrig sett lampan, misste ingenting om dess betydelse, och han skickade därför helt lugnt ner den till Karlshallen med ^{en} tjenare, ty han tyckte att det hela var ett godt skämt.

Tjenaren gick bort till den falske köpmannen och begärde ^{att} för en ny lampe i stället för den gamla. Och verkligen, den gamla mannen lät honom vilja hvilken han vilde, men själf tog han höfligt den gamla oskusade och stoppade den med darrande hand innan för sin rock, ^{fruktad} kunde ikke trofne på att det var den rätta, ty han hade hört sig för i palatset och för neta, att där andra ~~hög~~ ^{hög} geräds händ ^{stämning} vorde anbrungen af guld och silfver.

Men hade han fått hvad han vilde och smög sig därför ^{undran} så fort som möjligt bort, ropade ikke länge ^{ut} att han ville bytte bort sine lamper, utan ställde Trætton oför en ny hela krogen, så snart han

kom in på en folktom gata. Sedan skyndade han med lätta
steg ut ur staden ^{och} ~~genom~~ uppköpte sig på en aflägsen plats nära skogen
ändå till märket ~~och~~ inbrulit. Då tog han fram lampan, gned
hennes med rockärmens och genast infann ny ande.

- "Hvad vill du?" frågade han. "Jag och lampans ^{andra} ~~slaf~~
~~slaf~~ är färdiga att som slafver lyda dig och ära den, som
håller lampan i sin hand.

- "Jag befälles dig" svarade den afrikanske trubaduren,
att du genast låter upplyfta det palats du och lampans andra
~~andra~~ byggt inne i staden, ^(att du) flyttar det med alla dess inredningar
till den största delen i Afrika, där du ställer ner det ~~fjänt~~
spjett på ett lämpligt ställe.

Skon försann ande, ^{om några timmar} ~~och på kort tid~~ var truba-
durens befäring utförd. Af palatset med alla dess gårdar och träd-
gårdar, människor och djur, syntes icke längre ett spår till det lilla stället.

Men när ~~skon~~ mittornen morgonen därefter gjort sin tråkiga ~~gick~~
^{gick} som vanligt till ett af stadsfönstren för att roa sig med att be-
trakta de beundrade skaddins palats, ^(blef han underbytt av skaddins) ~~skon~~ såg och såg åt det håll,
där han varit van att ^{finna} ~~se~~ det, men hur han såg kunde han där
dagen icke se annat än en tom plats. Först trodde han det var
någon dröm som skyndade utrytten, men märkte snart att detta
icke kunde vara felet, ty äfven långt afvägare föremål såg han
^{tydligt och} ~~tydligt~~ klart. Då försökte han om han kunde se bättre från ett
annat fönster. Men det var öfverflödigt.

Så till han i största hast hämta stornesiren och denne
kom andfädd springande.

- "Säg mig, sade mittornen, hvad är skaddins palats?"

- "Skaddins palats, svarade siren, det står väl där
det står. De stora byggnaderna där när inte flytta på sig så lätt.

Men mittornen såg han ut genare för det och ryggade
de trubakar af förskeväckelse. Inte heller han såg ett spår af det.

- "Som jag redan sagt dig, min herre är besvaren, och åter
han - så tycks det vara ^{och försäkras den} trolldom med allt hvad prins skaddin
tar sig för. Kan du fortfarande träffa på det?"

— Guds, + säll saltanen, + jag berögar din anhängan. Men
tro inte att du skall utbrinna min vrede. I hvilken värld
världen du än dröjer dig, skall jag nog få ty på dig.

Shaddin gick sin väg så hedersfull och tillintygad
att han vickte medlidande hos alla, som såg honom. Men ingen
vick ^{vid kungens} ända vick honom till deltagande af skakten för saltanen ^(onid)
Trogen öppnades till honom efter riktiga konungens en närbys hand,
och han vandrade ut ur staden, så förvirrad af sorg, att han åter
frågade alla människor, om de visste hvor hans palats och hans prinsess
voro, Det var verktygen berodt nära att han förlorat till förståelse.

Att tydligare visst han hur omöjligt det var, att han
någonsin skulle få reda på hvil han sökte, då han inte hade den
minsta ledtråd, ^{efter flera dagars kringirrande i staden var märkligt} af en sådan förtroelse
han beslut sig för att söka till en ständiga by. Han skulle stolta sig
i den stora floden, som flöt ^{för} igenom trakten och så lunda finna
glämska och tröst.

Tanar han utifrån denna handling vilde han dock som
en rättrogen muselman förtälja sin bön, och först måste han tillvald
landets och tro sina händer och till anlyfte. I denna oförliga
han dröjde ned för flodsträndens för att nå vattenet. Men stannar
när kala, så att han behöfde till, och ^{när} han tog emot sig för att
icke finna, rikade han ^{skryta} ringen, som han fått af trollkarlens
och som han ännu bar på två finger, mot en utskjutande klippkant.

Plötsligt stod där framför honom samma ande, som
befordrat honom ur den underjordiska bergskilas.

— Kunde vilt du ² + frågade skynaden. + Jag och ringens
öfriga andar äro färdiga på som skapas byder dig och alla dem,
som bära ringen på sina finger.

Shaddin blef så öfver som han i första ögonblicket icke
förmådde få fram ett svar, men snart häntade han sig dock en
hans hjerta klappade af hopp och glädje.

— Ande, + sade han, + flytta åter tillbaka mitt palats, eller
säg mig hvor det finns.

— Hvar du nu önskar, + svarade anden, + står icke i min

brann af begynde Aladdin rasende af sunde når han hørte Tales om alle disse nærzphoter, ~~och~~
~~færdig~~ ^{hjemmes} at hænges. ^{hjemmes}

Aladdin had ~~hævet~~ skaffe sig en peng med guldmynt
 ur skatkammeren, og når han fik sin vasken udfyldt smig han sig
 ikke at nu palætet for at gøre forberedelser ^{til} sine planer.

Forst vandrede han omkring på landsbygden. Deres han
 trængte på en hund, hvilken han ifuertalede at bytte bloder med
 sig, ty han var redd at gøre opsænde med sin fjætlige dræbt.
 Da når hans utværende vilmand kloppet forvandlede gik han in i
 en store staden og byg sig til en butik, der man handlade med sulfor
 og likemedel.

Han nævnte navnet på et stærkt søm-pulper, begære
 at se en stor kassis dræg, ~~betalt~~ talade den dyre værdi og begaf sig
 til den store palætet, det han i skyningen blev indslæppt af den Tugues
 slapriman.

- ^{skulle} Min ~~dræg~~ gemet, + ville han, når han så sig på dinen til
 sammens med prinsessen, + nu vil jeg se dig om ^{något} ~~et~~, som kanske
 er sig nyttigende, men for hver vilgangs skall måtte du göra det.
 Sjød du sig troldkeren i kväll, var så närby du kan med honom, ^{mit}
 du bords med honom och lit dina frans sin. eller i något öfverhaet
 digen blök skulle du kaste detta pulper i hans bagare. Det gör honom om-
 lös. Och resten öfvertän var du dit mig.

Aladdin gaf henne ^{därmed} det pulper han köpt, och fastän
 hon vände, att hon skulle få svist att ens smile ^{den öfverhaet de kassistarens} it
 hon dock in på förlaget.

En lunnack stökades på hjude troldkeren till sig, och
^{inget utgått} ~~stök~~ ^{helt} däre infann sig på aftonen glad och förgnast, ty nu trodde han att hon
 ärdtlygen besegrat sina betänksbyheter och beslutat ^{sig för} att gå hans hustru.

I den stora kapolsalen var dukad en riklig middal. Under
 deffare af blommar och de utmärktaste rätter, och prinsessen kom in bländ
 i en dyrbar festdräkt med pärlor och juveler om halsen och hed som
 härfyrtu gäst in till sig med rodd in till. Hon var älskvardheten gätf,
 hade med egen händel för honom af alle rätterna och affrit honom ick
 när han prelade om hur mycket han beundrade henne. Det attrahade
 henne emellertid förskräckligt, och hon såg hela tiden och funderade
 på hur hon skulle hälla sig ut med att få pulperet i hans bagare.

är beredda är som släpar tjäna dig och alla dem, som hålla lampen i sin hand.

- Ibland, sade elledin, jag befälur dig att gånst lita upplyfta detta palats och ställa det med allt hvad däri är på dess fjära plats i min kinesiska fädernestad.

- Jag byder, sade anden och förman.

Och elledin, som ståt sig vid förskottet sig efter ett par minuter har palatset lyfte sig ut af osynliga händer fördes bort högt öfver trädtopparna, och icke en skakning förmanades inne i nyttiga satten-byggnaden.

Si gick han ut efter prinsessan Bedrullador, och de ständt sig begge ute på balkongen och såg på hur stället: ibland fast flög öfver öfvar och berg. De tuckto sig intet kvarandra ridda men lydbaga och njöto med yrsningar i byrtat af den undubara färd.

Och då gick prinsessan ^{plötsligt} se något svart, som låg på ^{slutt} trappan inunder dem, skedd på det nedersta steget.

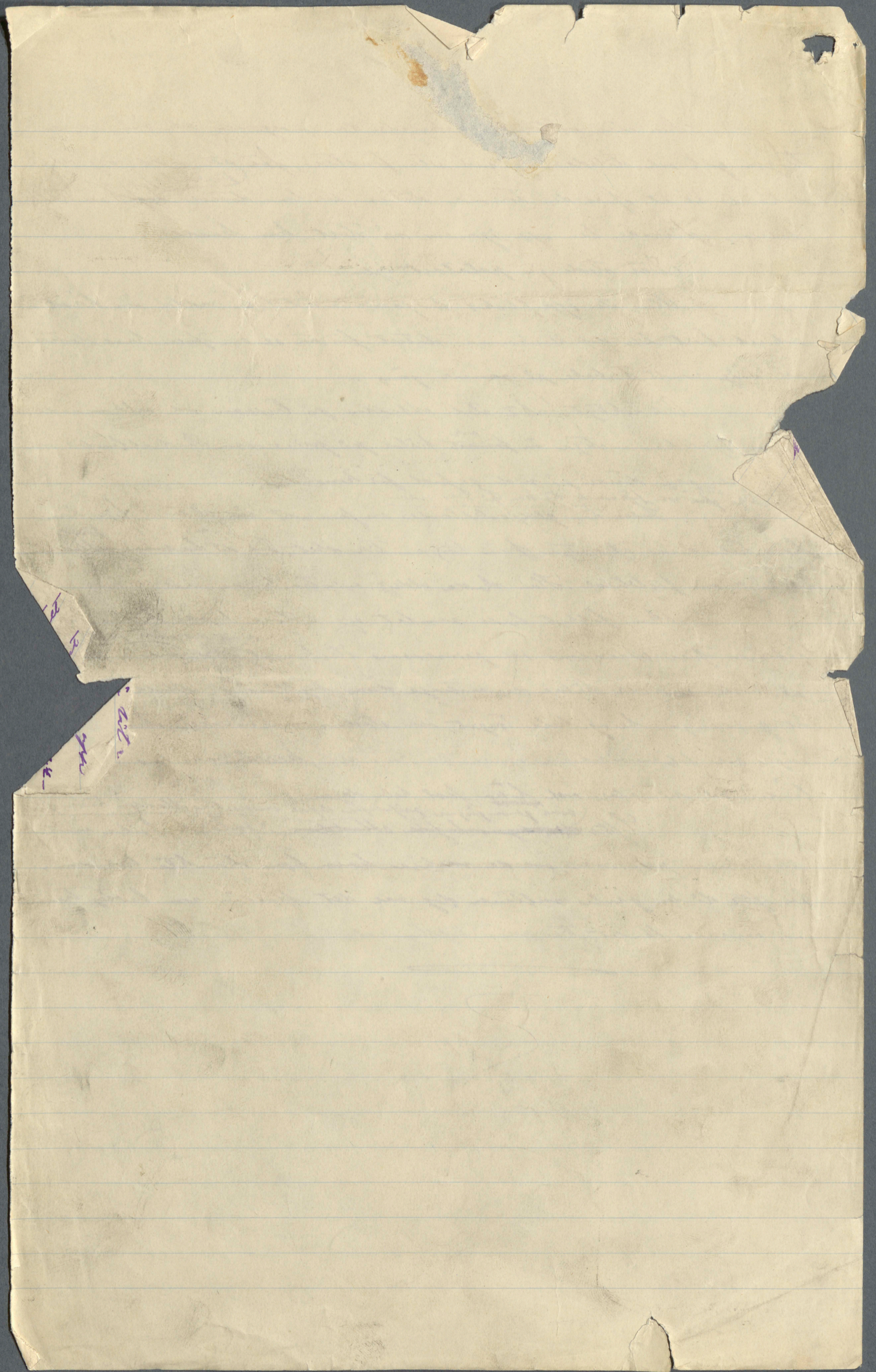
- Skvad är det där, frågade hon.

I detta ma höjde det underliga svartet sin röra på sig, och de kände de igen hvad det var. Det var trollskallen, som höll på att vakna ur sin bedofning.

Han stas sig upp och såg sig omkring. Först blskade han uppåt och gjorde en förfärlig grindall, när han ^{höll} gogende degen varseblif skaldin och prinsessan på balkongen. Sedan skeddade han nedåt. Men när han då märkte sig sitta på slutttrappans nedersta steg med henen dimglände i luften och nedanför sig det stora svarta kappet, som de just fora öfver, ^{gick det omkring i hans kapp} ~~stod det framför sig~~. Han försökte gripa tag i nästa steg och klättra ^{höge} upp, men mindlade och föll. Och hans kropp ~~skedd~~ som en stor, mick fögel ned i djupet.

Prinsessan skrek till af förskräckelse, men elledin kände sig lita till minnes, för nu skulle den elaka trollskallen aldrig mer kunna göra dem något ont.

De gingo ~~in~~ in och lade sig till hvilas medan ^{palatset} ~~skedd~~ fortväre sin färd, och de sofor helt lugnat, när det just som solen gick upp ~~och~~ ^{och} såkte sig ned på sin gamla plats midt emot det hängliga stället.

Saga 3

Inskuren och andra

Prans Åkroned och från Paribana.

Original

Saga 3

manus

Fru Montan 1925

Lammade till Klichéer

1) Fru Mouschlin 3 teckningar = 2 halvsidor och en helsida

2) 4 teckningar af Osterberg = 2 helsidor. Texten därtill ses efter

2 sidor berättelse af Louis Moe

Saga 3

manus.

Freu A. Hammarlund.

Svensk Lärartidn. För
8 Barnhusgatan 8

N. b. t. v

Saga nr 3

Sagor till Tusen och en natt

nr 3 (3 blad Sagoberättelskans saga

Trollhärten

56 Ali Baba och de fyrtio rövare

56 Hassan repslagare

nr 8 Sindbad sjöfararen

nr 3 Aladdin och den underbara lampan)